

LOV OG EVANGELIUM

OPPBYGGELIG BLAD GITT UT AV NORSK LUTH. LEKMANNSMISJON

Nr. 3

Mars 1980

16. årg.

*Det som er høyt blandt menneskene, det er
en vederstyggelighet for Gud.*

Leser, jeg ønsker et øyeblikk å vende din oppmerksomhet mot denne sannhet: **Gud tenker annerledes enn menneskene.**

fra mye pinefull tvil og feig frykt, dersom vi kan minnes dette: **Gud tenker annerledes enn menneskene!**

Det er ikke naturlig for menneskene å tenke slik Gud tenker, og bruke den målestokk Gud bruker. Det som er høgt i Guds øyne, det betrakter menneskene som oftest for ringe og uanseelig, ja foraktelig og forargelig. Det Skriften opphøyer som sant og rett og verdt å strekke seg etter, det ansees oftest av de kloke i denne verden for bakvendt og overspent. Det Gud kaller for alvor og fremstiller som bevis på sjelens sunnhet og åndelige edruelighet, det kaller verden - og undertiden spotter den og hånler når den sier det - for fanatisme og hovmodig dømmesyke.

Dersom noen av eder for alvor ønsker å være en kristen og å redde eders sjel fra fortapelsen, så må dere være forberedt på at menneskene omkring dere vil finne mye å utsette på dere. Hvis dere da lar eder forvirre, så dere glemmer at i slike ting lar det seg ikke gjøre å rådføre seg med kjøtt og blod, vil det ikke lykkes å komme gjennom den port, som vel er smal, men likevel innbydende og tiltrekkende fordi den fører inn til livet.

«Den som vil være verdens venn, han blir Guds fiende»

Det er ofte av den aller største viktighet å være oppmerksom på dette, og det sparer oss

Johannes Brandzæg.

Dauids bønner

Av Øyvind Andersen

Vi skal lese fra salme 69, 1-10, i Jesu navn. «Til sangmesteren, etter «Liljer» av David. Frels meg Gud, for vannene er kommet inntil sjelen. Jeg er sunket ned i bunnløs dynd, hvor det intet fotfeste er, jeg er kommet i dype vann, og strømmen slår over meg. Jeg har ropt meg trett, min strupe brenner, mine øyne er borttæret idet jeg venter på min Gud. Flere enn hårene på mitt hode er de som hater meg uten årsak, tallrike er de som vil forderve meg, mine fiender uten grunn, det jeg ikke har røvet, skal jeg nu gi tilbake. Gud, du kjenner min dårskap, og all min syndeskyld er ikke skjult for deg. La dem ikke bli til skamme ved meg, de som venter etter deg, Herre, Herre, hærskarenes Gud. La dem ikke bli til spott ved meg, de som søker deg, Israels Gud. For din skyld bærer jeg vanære, dekker skam mitt åsyn. Jeg er blitt fremmed for mine brødre og en utlending for min mors barn. For nidkjærhet for ditt hus har fortært meg, og deres hån som håner deg, er falt på meg. Amen.

Denne salmen er blitt formet som en bønn, og er også i sannhet det. Egentlig er alle Dauids Salmer bønner, og det står ved slutten av den syklus som denne salmen tilhører: ende på David, Isais sønns, bønner. Og de ble kalt for bønnene i den første kristentid, Dauids salmer, så det er en ganske naturlig form. Og når vi nå leser denne, så synes den å passe veldig godt på oss, ikke sant?

Jeg er synket ned i bunnløst dynd, hvor det intet fotfeste er. Mange av dem som kjemper med Gud selv, har følelsen av at nettopp dette er tilfelle med meg. Frels meg Gud! roper den som er blitt av sannheten, frels meg Gud, for vannene er kommet inn til sjelen, og jeg er kommet i dype vann og strømmen slår over meg, og Gud, du kjenner min dårskap og all min syndeskyld er ikke skjult for deg. Dette kjenner en seg vel igjen i, og dette passer godt på oss.

Men så er det ting her, som slett ikke synes å passe på oss. Tallrike er de som hater meg uten årsak, for eksempel, hater meg uten grunn, og flere enn hårene på mitt hode er de som forfølger meg, og dette at nidkjærhet for ditt hus har fortært meg, og deres hån som håner deg har falt på meg. Det passer ikke på oss, det er bare en som det passer på, og det er Jesus, det er han som skulle komme og åpenbares i kjød.

Det er underlig å se hvordan Jesus er innholdet i Dauids salmer. Det er en profeti om Jesus, og hva Jesus er kommet for og hva Jesus skal gjøre og hva Jesus skal utrette. Og nettopp fordi de passer så inderlig godt på Jesus, passer de på oss, og fordi de passer på oss, passer de på Jesus. Så det er så underlig med disse salmene, forstår du.

Den som ber i denne salmen er egentlig Messias. Det er en underlig bønn av han som er syndfri, her ber den syndefrie: frels meg Gud, for vannene er kommet inn til sjelen, jeg er sunket ned i bunnløst dynd hvor der intet fotfeste er. Dette ber den syndefrie: Gud du kjenner all min dårskap, og min syndeskyld er ikke skjult for deg. Ja, slik ber han som er uten synd, han som Guds ord vitner om at han ikke visste av synd, han ber som om han alene skulle være den fortabte synder, og nettopp dette er tilfellet, han ber slik.

Messias, Guds Sønn, han skulle komme, og han er kommet i ditt og mitt sted, han er plassert inn i min og din situasjon. Det er du og jeg som har stelt oss slik at vannene slår over sjelen, det er du og jeg som er sunket ned i et bunnløst dynd hvor det intet fotfeste er. Og jeg har hørt mange si det i samtaler i sjelesorg, liksom jeg selv har sagt det så mange ganger som uttrykk av min egen erfaring. Det er ikke bunn i meg og min synd, det er bunnløst med mine synder. Ja det er mer sant enn jeg selv vet, og om deg er det mer sant enn du vet.

Hvordan skal du komme til bunds med dine synder, når der ikke er noen bunn? Jeg er sunket ned i bunnløst dynd, der sitter du og jeg fast, og der var vi redningsløst fortabt om det

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppe av friviljuge g aver.

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, 5400
Stord. Postgiro: 5 42 88 75

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiing, adres seforandring og g aver til bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund, telf. (055) 51080.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon
Form. Tore Harestad,
4158 Bru. Tlf. 045 - 14016

Kass.: Sverre B ohn, 5601 Norheimsund.
Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro:
Vik y Sparebank 3530.21.00932

S. Botnens Boktrykkeri

ikke var for det at det er en annen som er kommet inn der, Messias er kommet der, han er sunket ned i dette bunnløse dynn hvor der ikke er noe fotteste, han er kommet inn i min og din situasjon. Og nå blir han forfulgt, forstår du, det er som alle fiender sverger seg sammen mot han for   ødelegge ham, hele ondskapens  ndeh r og alle mennesker, som er djevelens redskaper, forfølger ham for   ta livet av ham. Han kan i sannhet si det at flere enn h rene på mitt hode er de som hater meg uten årsak, tallrike er de som vil forderve meg, mine fiender ender uten grunn, det jeg ikke har røvet skal jeg nu gi tilbake.

Jesus hadde ikke røvet noe, han hadde ikke tatt noe urettmessig, Jesus hadde **ikke noe annet** enn det som med rette tilkom ham, **enten** du tenker på ham som Gud eller som **menneske** Alt hadde han med rette, men jeg og du, vi har meget som vi har tiltatt oss med urett, i våre synder har vi nettopp gjort det. **Det vi har tiltatt** oss med urett, det vi skulle levere tilbake, det er

det han som m tte levere tilbake i vårt sted. Han er der i vårt sted, og det er underlig   høre ham be om   få fyllbyrde det han er kommet for. La ikke dem bli til skamme ved meg, de som bier etter deg, Herre, Herre, Israels Gud. Hadde det sviktet for Guds s nn da han gikk i vårt sted, da hadde det sviktet med vår frelse, **da hadde det ikke vært håp for noe menneske** om redningOg Jesus ber om at det må ikke svikte med ham, han ber om at de som søker Gud ikke må bli til spott og skam ved ham, en underlig bønn. Kunne det tenkes at han skulle svikte?   nei, det kunne **ikke tenkes**. Men det viser hva han m tte gå igjennem, hvor h rd kampen er, og hva han m tte seire over forat du og jeg skulle bli frelst.

En som er sterkere enn du og jeg er, og en som er sterkere enn vår fiende er, som har seiret over oss, han m tte seire over vår fiende forat vi skulle bli fri. Derfor kom han inn i vårt sted, derfor kom Guds S nn inn under v re k r, derfor seiret han over den fiende som har bundet og bastet oss, og det kostet ham **meget**   gjøre det. Men han seiret, og så gjorde han deg og meg fri. Han er det som roper til Gud, **Og han er det som bærer vanære for din skyld**, der jeg er van ret og skam dekker mitt åsyn, sier han.

Det er Faderen som har sendt sin Sønn til verden, det er Gud som har utvalgt ham til   gå i vårt sted, han er sendt for   bære v r vanære, han er sendt for   ta bort den spott som hviler på oss. Han m tte bære vanære, og det står i Hebr.12 at han var lydig like inn til døden, han var lydig inn til blodet, står det, inntil det at han m tte ofre sitt eget liv for   bære den vanære som lå på ham forat du og jeg skulle bli frelst. For min og din skyld er det altså at han bærer den. Nidkj rhet for ditt hus har fortært meg, sier han, deres hån som h ner deg har falt på meg

Og så har han seiret. Det står i Guds ord at han ble bønnhørt for sin gudsfrykt. Alle Jesu bønner som vi hører han ba, like fra det du hører i det Gamle Testamentets salmer inntil han fullførte dem i Geysmane, ble han bønn-

Hvordan blir jeg en sunn og sann kristen?

Carl Fr. Wisløff.

«For alle som holder seg til lovgjæringer er under forbannelse, for det står skrevet: Forbannet er den som ikke holder fast ved alt det som står skrevet i lovboken, slik at han gjør det. Men at ingen blir rettfærdiggjort for Gud ved loven, det er klart, for: Den rettfærdige skal leve ved tro. Men loven spør ikke etter tro, men: Den som gjør det, skal leve ved det. Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse ved at han ble en forbannelse for oss - for det står skrevet: Forbannet er hver den som henger på et tre.» Gal. 3, 10-13.

«Til frihet har Kristus frigjort oss. Stå derfor fast, og la dere ikke på nytt tvinge inn under trellekædet» Gal. 5, 1.

Jeg tror det er mange mennesker i vårt land idag som går med dette spørsmålet brennende i seg: Hvordan kan jeg bli en sunn og sann kristen?

Vi føler at det er så mye lunkenhet blant oss. Det opplever vi som en anklage mot det kristne miljøet i bygd og by. Og anklagen vender seg innad mot oss selv.

Ikke minst blant de unge er det mange som bærer på et slikt spørsmål. Skal jeg være en kristen så vil jeg være det helt - men hvordan skal jeg få det til?

Det er godt at det er slik. Hunger og tørst etter åndelig liv er så visst ikke noe dårlig tegn. Intet er verre enn at en er mett og vel fornøyd med seg selv og sin egen åndelige tilstand.

Det står skrevet at den som leter, han skal finne. Og de som hungrer og tørster etter rettfærdighet, skal mettes. Matt. 7, 7 f. 5, 6.

Men her er det en viktig sak å merke seg:

hørt for sin guds frykt, og han seiret.

Den seieren er din og min, den skal du ta imot som hører på dette. Amen.

Avskrift etter lydband for Norea Radio, med løve fra Andersen og Norea, ved A.L.

Den som leter og søker etter åndelig liv, han må være veiledet av Guds ord. Mange leter på feil sted og søker på en gal måte. Og det er mange misforståelser og feiltolkninger ute og går i dag.

Her har vi f.eks. den tankegamt at det finnes to slags kristne: Noen er omvendt og født på nytt, men dette er bare et foreløpig standpunkt. De må ha en helt ny opplevelse, som løfter dem over i den andre gruppen - de kristne som har opplevet en andskap eller radikal fornyelse eller hva man nå kaller det. Ordene skifter. Hovedsaken er at man regner med to slags kristne, noen som -bare- er omvendt, og andre som har hatt den virkelige store åndelige opplevelse til hellig liv.

Frelse er en ting og Åndens dáp en annen, lyder det fra enkelte hold. Det går an å være frelst og leve som kristne uten å ha opplevd Åndens dáp, sier det.

De som forkynner dette, fortsetter gjerne med å oppfordre til å søke den nye, store opplevelse.

Resultatet av dette blir en vitne til rett som det er. Mennesker sukker, ber og lengter etter den store åndelige opplevelsen, som da kanskje skal gi dem tungetalens nådegave eller på annen måte gjøre dem til sanne åndelige kristne. Noen kjører seg trett under denne søkingen. De får ikke det de lengter etter - og sier kanskje farvel til all kristendom.

Andre får oppleve noe som de mener må være den store opplevelsen. Det kan vel da gå noe forskjellig. Men her er under alle omstendigheter en stor fare: En blir så opptatt av sin egen åndelighet og sine egne opplevelser at Jesus ikke får være den første og den største. Og så består da kristenlivet i et ustanselig jag etter nye opplevelser. - Det er nok av vitnesbyrd om dette.

Jeg må advare mot den tankegangen at det

finnes to klasser av kristne, slik det her ble nevnt. Dette er ikke bibelsk. Det nye testamente kjenner ikke to slike klasser av kristne. Ingen steder finner vi en skildring av mennesker som vel er frelst - men som blir formanet til å søke en ny opplevelse som skal gi dem Ånden på ny måte.

Paulus skrev 1. Korinterbrev til en kristen-flokk som trengte å formanest på mange måter. Men det er ikke rettet til kristne som er blitt døpt med den Hellige Ånd en tid etter sin omvendelse - nei, det er skrevet til «den Guds menighet som er i Korint, helligede i Kristus Jesus, kalte, hellige -». Og senere sier han: «I en Ånd er vi alle døpt til å være ett legeme.» (12,13) Den dåp med Ånden som der er nevnt, var ikke en opplevelse nr.2 etter omvendelsen - nei, den markerte selve begynnelsen av kristenlivet. Dåp i Ånden er ikke ny opplevelse som noen har og andre kristne ikke har. Den er felles eie for dem alle. De fikk den da de kom til troen og ble frelst.

De tolv menn som er omtalt i Ap.gj. 19, de som Paulus møtte i Efesus, var etter den mest nærliggende forklaring verken døpt med den rette dåp eller ovehodet kommet til troen. De har lært av Apollos, dom på det tidspunkt selv ikke kjente frelsens vei fullt ut. Ap.gj. 18,24-26. - En kan ikke bygge noen lære om en «vel-signelse nr. to» på dette skriftsted - ikke på noe annet heller.

-Gud har bare ett slags barn her på jorden, det er saken. Og det er fattige syndere som lever av nåde for Jesu skyld. Sant nok, ikke alle har rukket like langt i helliggjørelse. Noen har større vanskeligheter å stri med i så måte enn andre. Men når en ser til bunn i saken, så har Gud bare ett slags barn. Det er slike som er fortapte syndere i seg selv - og frelste, benådede syndere for Jesu skyld, han som de har satt sin lit til.

Hvor langt du nådde i helliggjørelse, så må du til sist bli frelst og gå inn til livet akkurat like fortapt i deg selv som røveren på korset,

som ropte til Jesus med døden for øynene. Og hvor fortapt du føler deg, hvor grovt du har syndet, du kan bli frelst ved den samme nåde som frelste Paulus og Peter, Luther og Hans Nielsen Hauge. Det er ingen forskjell, alle er fortapte syndere i seg selv - og blir frelst av nåde ved tro på Jesus. Rom.3,22-24.

-Men hva er da hemmeligheten, hvordan kan jeg bli en sunn og sann kristen?

Svaret kan gis kort og knapt ut fra Guds ord. Å være en kristen i vekst og helliggjørelse, det består i at samvittigheten er fri -men kjødet bundet.

Noen vil kanskje stusse over det jeg her sier. Men la oss nå se næyere på det i Guds ords lys.

1. Samvittigheten skal være fri overfor Guds lov. Det vil si: En evangelisk kristen vet med seg selv at han er frelst bare for Jesu skyld. Det finnes ingen lov som kan dømme den som tror på Jesus. Rom.8,1. Og det finnes ingen gode gjerninger, intet åndsfullt kristenliv som kan gjøre meg fortjent til salighet. Rom.3,22-23.

Vi kjenner sikkert alle den slags forkynnelse som går ut på å skjene på de kristne og holde alle våre synder og forsømmelser opp for oss. Vi kan så visst trenge tukst og formaning, ingen tvil om det. Men det merkelige er at noen later til å mene at slik skjennepreking er den riktige vei til å fremme et sant åndelig liv. Og nesten enda merkeligere: Det later til å være mange som likefram nyter å bli kraftig dømt og tuktet fra prekestolen. På hjemveien etter en riktig kraftig konfrontasjon med all vår elendighet, sier man: Var det ikke alvorlig - ja, var det ikke godt?

Det er ikke slik det skal være! Det første og viktigste for min helliggjørelse er at jeg kan vite med ydmyk takk og glede at jeg er et Guds barn tross all synd og sviakt - fordi jeg hører Jesus til.

Skal en leve godt med Gud, så må han få hjelpe deg til trosvishet på grunn av at du står for Gud i Jesu rettferdighets hvite drakt.

La oss nå lese det som apostelen Paulus

skriver i tredje kapittel av Filipperebrevet. Han taler om sitt liv slik det var før han ble omvendt. Jeg hadde saktens mye som jeg kunne sette min lit til rent menneskelig sett sier han: Jeg ble omskåret åtte dager gammel, er av Israels ætt - i lovlidighet en fariseer, i nidkjærhet en forfølger av menigheten, i rettferdighet etter loven ulastelig.

Sterke ord - men sanne ord likevel. Paulus var ingen drukkenbolt eller horkarl eller gjerrig knark eller kranglefant. Han var en rettferdig mann.

Men dette hadde ikke noen betydning lenger. Paulus sier: Men det som var en vinning for meg, det har jeg for Kristi skyld akttet for tap på grunn av det som er så mye mer verd: å kjenne Kristus Jesus som min Herre. For han skyld har jeg avskrevet alt sammen, og jeg regner det for skrap, for at jeg kan vinne Kristus og bli funnet i ham, ikke med min egen rettferdighet, den som er av loven, men den jeg får ved tro på Kristus, rettferdigheten fra Gud på grunn av troen - Fil. 3,7ff.

Slik tenker og taler Paulus om sin rettferdighet, den han hadde da han var fariseer - før han ble en kristen.

Men slik vil også en kristen måtte tenke - dersom det skulle bli tale om å presentere ens eget kristenli for Gud som om det kunne stå for hans rettferdige dom. Vi takker Gud for det nye liv han gir. Men vi må ikke drømme om å møte opp for Gud og tenke at vår egen åndelige tilstand og livsførsel holder mål etter Guds lovs målestokk. Nei, når vi står for Gud, da gjelder bare Jesu Kristi rettferdighets hvide drakt som vi er kledd i ved troen. Ikke jeg og mitt - men bare Jesus.

Uttrykket «skarn» eller «skrap» (Acta-overs.) er et veldig krasst ord i grunnteksten. Det betyr noe som blir til overs og som bare er å kaste til bikkjene. - Ja, slik så Paulus på det når han sto for Gud. Når det var spørsmål om saligheten, når det gjaldt spørsmålet om å bli stående i Guds dom, da nyttet det ikke å komme med

hans egen rettferdighet. Da nyttet det ikke å si: Jeg har holdt loven fra ungdommen av, jeg har oppfylt alle bud osv. Nei, bort med alt slikt - det er bare en ting som holder og det er Jesu Kristi rettferdighet som blir tilegnet meg ved tro på Jesus.

En kristen skal tenke på samme måten. Vel er det sant at Gud har hjulpet ham til et nytt liv, slik at synder blir lagt av og nye åndelige interesser fyller livet. Men med Guds siste dom for øye må en kristen ikke komme med sitt eget kristenliv, sin bønn og bibellesning, sin aktivitet og innsats i menighet og foreninger - nei, bort med **Zt** slikt! Det eneste som duger er å finnes i Kristus, ikke med min rettferdighet som er av loven, men med nåden i Kristus.

Jeg for Gud kan intet bringe uten deg og dine sar.

under din forsonings vinge jeg for Gud frimodig står.

Du ville en evig rettferdighet hente da pinen og døden ditt hjerte omspendte, der har jeg den fagreste kledning for Gud som smykker for tronen din salige brud. (Rev. L. 568.5)

Djevelen kommer og anklager deg, og sier: Du er ingen kristen - gi opp like godt med en gang! I svake stunder blir du mismodig, for du må innrømme at du er ikke så god en kristen som du burde være. Men lytt ikke til fiendens ord! Ta ikke dommen inn over deg slik at du fortviler! Men se hen til Jesus! I ham står du rettferdig og ren for Gud, om du tror på Jesus.

I anfektelsens stund fristes vi til å gi opp. Guds rettferdige dom i hans hellige lov blir for sterk. Hva skal en da gjøre? Det er bare en trost som duger, og det er tanken på at Jesus er min stedfortreder for Gud. Han døde for meg, han lever for meg. Hva skulle en ellers trøste samvittigheten med? Skulle en si: Jeg er da omvendt til Gud - kanskje for mange år siden? jeg er søndagskolelærer? Jeg er aktiv ungdoms-

gruppen - jeg vitner og synger osv. Nei, kom ikke med slikt! Si heller!: Jeg fortjener ikke å være et Guds barn, dommen fra Guds hellige lov har ganske rett i det. Men jeg holder meg til min stedfortreder, Guds sønn og min bror, som døde for meg.

-Nå vil kanskje noen si: Dette er godt og vel. Men har det noe med helligjørelsen å gjøre? Er ikke dette frelsens evangelium, vil man spørre - helligjørelsen kommer vel etterpå og trenger et helt annet ord? Nå må vel formaningene overta rollen?

Ja slik tenker mange, men nettopp dette er så galt, så galt. Ordet om samvittighetens frihet fra loven har den aller største betydning for helligjørelsen.

Det finnes nemlig ikke noe annet hellig liv noe som Gud anerkjenner som hellig liv - enn det som springer ut av troens liv med Gud. Det finnes ikke noe sant kristenliv uten troens tillitsfulle og glade samfunn med Jesus. Hvor skal vi ellers hente kraft og styrke fra? «Glede i Herren skal være eders styrke». Neh. 8,10.

Den som alltid går med en dømt samvittighet er ikke sterk og glad. Den som ikke tør tro at han er Guds barn fordi han ikke har den åndskraft han gjerne ville ha, han kretser om seg selv og kjenner ikke den frigjørende glede over å være frelst for Jesu skyld alene. - Samvittigheten skal være fri fra loven!

2. Men så skal kjødet være bundet. Eller, for å si det på en annen måte: Min gamle natur skal ikke ha noen frihet, den skal være bundet til Guds bud og formaninger, og til sine plikter og oppgaver. Ikke noe «evangelium» for kjødet! Ikke noen «evangelisk frihet» for det gamle menneske!

«Kjødet - det er den gamle syndige natur. En kristen har ved troen fått del i guddommelig natur. 2. Pet. 1,4. Han er blitt et nytt menneske med troen og den Hellige Ånd i sitt hjerte. Men

«det gamle menneske» er fremdeles der. Kjødet er ikke avgått ved døden. Og kjødet kan ikke forandre sin natur, min gamle syndige natur som jeg er født med, det kan ikke bli hellig. Rom. 8,7.

Det gamle menneske kan ikke bli helliggjort, det skal dø. Efes. 4,22 ff, Rom. 8,13. Den dødsprosess varer hele livet.

Mine hender og føtter skal være bundet til de plikter og oppgaver jeg har etter Guds ord og min stilling i samfunnet. Her skal det ikke være noe slags «evangelisk frihet»

Her skal samvittigheten stadig minne den kristne om å gjøre det som rett er. Når det gjelder hjemmet mitt, arbeidet mitt og naboene mine, så skal jeg simpelthen ikke vite av noe annet enn plikt og samvittighetsfullhet.

Her vil jeg gjerne si noen ord om Guds ti bud. Det er forferdelig at så mange ikke skjønner hvor viktig det er å kjenne Guds vilje slik han har talt til oss i de ti bud. Det klages over at ungdommen ikke kjenner noen normer lenger, er det underlig, når en nesten aldri hører tale om Guds vilje i tibudsloven? Er det underlig at her blir kaotiske forhold på moralens område, når en aldri hører om Guds klare vilje uttrykt i budene - bare noe uklart og sentimentalt prat om «kjærlighet» og toleranse?

Gud har aldri opphevet sine bud. De gjelder fremdeles. Den som ikke vil omvende seg og tro på Jesus, skal svare Gud regnskap på hans vredes dag. -Og for den som tror på Jesus er Guds bud fremdeles det gyldige uttrykk for Guds vilje. Kunne vi bare fatte det, slik at vi var villige til å rette oss etter dem i alle livets forhold!

Samvittigheten skal være fri, sa jeg. Det vil si: Når det gjelder mitt forhold til Gud, selve frelsens sak, så skal min samvittighet ikke ha noe annet å trøste seg med enn frelsen i Jesu navn.

Men det gamle menneske skal være bundet. Det vil si: Når det gjelder mine daglige plikter og oppgaver, da skal den kristne samvittighet vite seg forpliktet på Guds bud, slik at mine hender og mine føtter får grei beskjed om å gjøre det jeg er pliktig til å gjøre.

I frelsens sak skal jeg ikke vite av noe annet enn Jesus Kristus og ham korsfestet. I mitt daglige arbeid skal jeg ikke vite av noe annet enn min kristelige plikt.

Samvittigheten fri - det gamle menneske bundet. Det er selve hemmeligheten med et sunt og sant kristenliv.

Men dessverre - i praksis går det ofte helt motsatt. Det kan en konstantere både hos seg selv og hos andre, når de klager sin nød.

Samvittigheten skulle ikke vite noe annet til frelse enn det frie evangelium om syndens forlatelse for JESU SKYLD. Den skulle ikke regne med noe annet i sin salighets sak enn Jesus Kristus og ham korsfestet - ingen god gjerning som kan frelse meg, og ingen synd som fordømmer meg så sant jeg holder meg til Jesus. Men - i praksis går det likevel ofte slik at alle lovens anklager og djevelens anføtelser trenger inn i samvittigheten og gjør seg til herre der. Og så går den kristne omkring og vet ikke hva han skal tenke, han tør knapt tro han er et Guds barn lenger.

Men det daglige arbeid, i forholdet til ektefelle og barn osv., hvor det ikke skulle være noe slags «frihet», bare samvittighetens klare påbud om å gjøre det som er rett og riktig - der hersker det dessverre adskillig frihet i praksis. Der råder en slags misforstått evangelisk og kjødelig frihet - en tenker som så: Ta det ikke så hårdt, er du ikke en evangelisk kristen, du er da ikke under loven?

På denne måten blir det full forvirring.

Loven, som skulle si meg hva Gud vil jeg skal gjøre, den trenger inn i samvittighetens forhold til Gud, hvor den ikke har noe å gjøre - og gir

seg til å dømme meg og ta fra meg motet og frimodigheten som kristen.

Men evangeliet, som skulle råde i samvittighetens forhold til Gud slik at jeg ikke vet meg noe til frelse uten Jesus og ham korsfestet, det blir av den slappe, kjødelige kristen oppfattet som en slags frihetsbrev for dovre hender og føtter, så jeg ikke er nødt til å «ta det så tungt» i mitt daglige arbeid.

Det er da noe som heter evangelisk frihet, tenker en da. Ja, min venn, men evangeliet er ikke en frihet for kjødet. Evangeliet er ikke en frihet for den gamle syndige natur til å gjøre det den vil. Gal. 5,13.

Evangeliet er for troen i dens forhold til Gud. Luther bruker et dristig bilde, han sammenligner hjertet med brudekammeret, hvor sjelen og dens brudgom, Kristus, skulle være alene. Så kommer loven med sine bud og anklager og dundrer på døren og vil inn. Den vil forvirre hjertets tanker om hva som er frelsens grunn og vilkår. Men da skal døren ikke apnes. Loven har ikke noe å si i troens forhold til Kristus, hva angår frelsens grunn i korsets ord.

La ikke lovens bud og anklager skygge for nådestolen i Jesu blod!

Men la heller ikke evangeliet bli misbrukt til en leilighet for kjødet! Gal. 5,13.

Jeg spør: Kan det bli noen kraft og seier i kristenlivet hvis det ikke er klarhet i trosforholdet på dette avgjørende punkt?

En kristen går med en dømt samvittighet, med med misforstått «evangelisk» frihet i sin livsførsel - kan det bli annet enn nederlag?

Nei, la troen være rettet bare mot Jesus i alt som har med frelsen og saligheten å gjøre, slik at samvittigheten har fred med Gud for Jesu skyld.

Men la sinnet være vendt mot Guds bud og dagliglivets plikter i hverdagens arbeidsliv og i omgang med mennesker,

Rosenius har sagt det så vidunderlig enkelt og klart: Jeg ville så inderlig gjerne at min kristendom skulle være fullkommen, og jeg har bedt Gud mer om det enn om noe annet. Men gjelder det min salighet, da sier jeg slik: Jeg vil

ikke ha noe annen rettferdighet enn min Herre Kristus. Holder ikke min kristendom prøven, så holder min Herre Kristus.

Det er sunn og sann kristendom.

Fra «Utvelgelsen i Kristus».

Det Gud har lyst reint, skal ikkje du halda for vanheilagt

(Ap.gj.10.15)

Det står at Peter blei rådvill, og visste ikkje kva synet skulle tyda, då han såg ein stor linduk full av all slag firfotte og krypande dyr blei lira ned på jorda og han hørde ei røyst som sa: Stå opp, Peter! Slakta og et!

For å kunna forstå Peter i ein slik situasjon, må me kjenna litt til den gamle pakta og det Peter og jødefolket hadde lært og vakse opp med. Les du 3. Moseb.11.kap. vil du sjå at alle firfotte dyr som jortar og har klauver kunne dei eta, men

alle som ikkje jortar og ikkje har klauver skulle vera ureine og dei skulle dei ikkje eta. Samleis alt som lever i vatnet-havet og elvane-og har uggar og rist, det kunne dei eta, det derimot som ikkje hadde uggar og rist skulle vera ureint og ein styggedom for dei, og det skulle dei ikkje eta eller koma nær. Sidan Moses sine dagar levde jødefolket etter denne lova, og det hadde Peter også lært og levt etter. Han svara Herren slik: Nei, nei, Herre! aldri har eg ete noko vanheilagt eller ureint.

Me vil nok undrast og spyra kvifor Herren gav Israel ei slik lov. Det hadde vel fleire årsaker, og var vel ein del av den Gamle Pakta si fyrebuing av folket til å ta imot Jesus og Guds frelse. Herren svara forresten sjølv på det i vers 44 og 45 i 3 Moseb. 11: For eg er Herren dykkar Gud, og de skal helga dykk og vera heilage, for eg er heilag, de skal ikkje gjera dykk sjølv ureine med noko av det krekete som krabbar på

marka. For eg er Herren, som førde dykk ut or Egepyterlandet og vil vera dykkar Gud, og de skal vera heilage, for eg er heilag.

Og så kjem Herren og seier til Peter: Stå opp, Peter! slakta og et! Det går an endå for oss å forstå at Peter undrast og ikkje forsto kva Herren meinte med dette. Men mens Peter ennå grunna på dette og var rådvill, kom Herren med svaret. Utanfor sto dei mennene Kornelius hadde sendt og spurde etter Peter, og Anden sa til han: Her er tre menn som leitar etter deg. Gjer deg reidug og gå ned og fylg med dei! Ver ikkje tvihuga, for det er eg som har sendt dei. Og då Peter var framme hjå Kornelius hører me av talen hans at Herren hadde openberra for han kva Herren meinte med synet: «De veit at ein jødisk mann ikkje har lov til å halda lag med nokon som hører til eit anna folk, eller ganga inn i huset til dei. Men meg har Gud synt at eg ikkje skal kallla noko menneske vanheilagt eller ureint. Difor kom eg utan motmæle med same eg fekk bodet. - No skynar eg i sanning at Gud ikkje gjer skil på folk, men tek imot alle som ottast han og gjer det som rett er, kva folkeslag dei så er av». Og så tok Peter til å forkynna evangeliet om Jesus for heidningane, og Kornelius og heile hans huslyd blei frelst og fekk den Heilage Ande.

Den gamle pakta si tid var avslutta, og evangeliet og den nye pakta si tid hadde teke

til. Her gjer ikkje Herren forskjell på folk, evangeliet er for alle, for alle som ottast Gud og gjer det som rett er. Og å gjere det som rett er, det er å tru og ta imot Jesus og evangeliet om han.

Det var ikkje alltid like lett for Peter å halda fast på det han hadde fått openberra frå himmelen. Det ser me frå Galat.2.11-fg. På apostelmøte i Jerusalem vitnar Peter klart og frimodig om det Gud hadde openberra for han i Joppe og det han erfarte i huset til Kornelius (Ap.gj.15), men då han kom til Antiokia og møtte Judaistane si falske lære, svikta det for Peter. Der våga han ikkje å stå fast på det Gud hadde openberra for han, og gjekk ikkje fram etter sanninga i evangeliet, for avdi han var redd for dei umskorne gjekk han ikkje inn til dei jødekristne og skilde seg frå dei. Det førde inn i hykleri, og drog andre med seg, så jamvel Barabas blei dregen med i hyklinga deira, seier Paulus. Sjå Galat 2.14 og fylgjande.

Kva kan dette læra oss

For det fyrste å halda det som Herren har lyst reint, for å vera reint og heilagt. Og for det andre å halda for ureint og vanheilagt det som Herren i sitt ord seie er ureint og av det vonde.

Sidan syndefallet er me menneske ei rangsnudd ætt, som har medfødd tilbøyelighet for å halda det ureine og heilage for godt, medan det Herren i sitt ord seier er ureint og av det vonde, vanheilagt

Dette ordet frå Herren til Peter kom til meg, og blei meg til stor hjelp frå Herren, ein dag eg gjekk og såg på meg sjølv og mitt liv som kristen. Eg såg på at alt var syndig og ureint, i sinn og tankeliv, i kristenliv og teneste og følte meg urein, ukjærleg, æresjuk, kald, lettsindig utan alvor og gudsfrykt, og utan nød for dei ufrelste som gjekk mot ei evig fortaping, for å nemna noko av overfloden. Tvilen på frelse og barnekår hadde fått tak, og eg undrast ikkje på at Gud ikkje brydde seg om meg og ikkje kunne bruka ein slik.

Midt inn i den situasjonen kom Herren til meg

med dette ordet til Peter: **Det Herren har lyst reint, det skal ikkje du halda for ureint!**

Ved det ordet blei augene opna på nytt, og ordet opna seg på nytt. Jesus sa til sine i avskjedstalen i Johs.15: **De er alt reine for skuld ordet som eg har tala til dykk.** Og Jesus seier til Peter under fotvaskinga: «Den som har lauga seg, treng ikkje vaska anna enn føtene, elles er han heiltupp rein. **Og de er reine, men ikkje alle.** (Johs.13.10) Av ordet her ser me at den som trur på Jesus og hans sonande død og blod for oss, han er alt rein, heiltopp rein, på grunn av ordet om at Jesus med eitt einaste offer, ein gong for alle, for all tid, har gjort dei fullkomne som vert helga. Og Jesus seier: Sjå, eg kjem og vil gjera din vilje. Han tek bort det fyrste så han kan setja inn det andre, og med denne viljen er me helga ved ofringa av Jesu Kristi lekam ein gong for alle (Hebr.10).

Jesus sa til synderinna: **Gå heim og lev sæl,** for syndene er deg tilgitt, og om tollaren i tempellet: Denne går rettferdig heim til sitt hus. Og det Herren har lyst reint og rettferdig, det skal ikkje du halda for ureint.

Eg er redd for at me har ofte synda ved å halda oss og andre for ureine og uverdige til frelse og barnekår hjå Gud, når me ser på det me er etter naturen, etter kjøtet. Tenk om me kunne lære meir og sjå og vurdere som Gud, som han seier i sitt ord.

For ikkje lenge sidan var eg på eit møte, der Gud opna skriftene og våre åndelege augo. Der blei songe: **«Ren og rettferdig, Himmelen verdig Er jeg i verdens frelser alt nu, Ordet forkynner At mine synder kommer han aldri mere i hu. Å jeg er frelst og salig fordi Sønnen har gjort meg virkelig fri! Fri ifra nøden, Dommen og døden Halleluja!** (Nr.222 i sangboken)

Eg sat der og berre undrast, då innhaldet i songen sto lysande klart for meg, og måtte berre undrast over at eg ikkje såg det før. Og eg såg på dei andre om dei verkeleg såg kva dei song? Men det såg ut for at balansen var i orden, millom den åndelege fatigdomen og trua

på Jesus. Det er vel berre av og til det verkeleg går opp for oss på denne måten, men sanninga og rikdommen i ordet er alltid den same, anten me ser lite eller meir av den. Me ville nok ikkje tola å leva i fullt andeleg ljøs over frelsa i Kristus, så lenge me bur her i lekamen.

Jesus sa: Høyr, og tenk over det de høyrer, og me kan leggja til: Les, og tenk over det de les, tenk over kva Gud seier i sitt ord.

Kjøtet, syndenaturen me fekk i fødselen, er og blir vond, den kan og vil ikkje lyda Guds lov, og den som er i kjøtet kan ikkje tekkjast Gud, Lærer Guds ord klart. Men den som er komen til trua på Jesus og lever i Han, er ikkje lenger i kjøtet men i Kristus, og er heiltopp rein for Gud, rettferdig og ulastande for hans åsyn. (Kolles.1,19-fg.) Og det Gud har lyst reint, erklært for å vera heilag, det skal ikkje eg og

du halda for vanheilagt. Dette dobbelte, det gamle og det nye menneske i vår natur, dette er noko av løyndomen i gudslivet som me ikkje kan forsta, men må openberrast for oss igjen og igjen ved Guds ord og Ande

Eg er svart, men likevel ven, seier brura i Høgsongen, sjå ikkje på meg, men sjå på vennen min kor fager og ljuvleg han er.

Ta fyre deg Bibelen og les kva Gud der seier om Jesus, vennen din, om det han har gjort for deg og er for deg, om hans kjærleik til deg, og du vil seia med Asaf: **Eg vil alltid verta verande hjå deg.**

Det Gud har lyst reint, skal ikkje du halda for ureint.

Amund Lid

Kvifor græt du kvinna?

Ho svar : Fordi dei har teke Herren min burt, og eg veit ikkje kvar dei har lagt han. Joh.20.13

Det har vel aldri vore så mykje gråt, tåre og liding som i vår tid. Spør vi kvifor det er so mykje gråt og nød, so ville vi få mange svar, men det ville vera svært få som sa det slik som Maria Magdalena. Nokon ville seia vi har ikkje mat, foreldre, heim, fedreland, dårleg helsa, veit ikkje å koma ut av denne naud eg er i, og mykje meir kan nemnast. Noko sorg og gråt er svinleg for alle, men det meste er vel skjult

Tenk om du ville svara sant no. Kvifor gret du? I Maria Magdalena sit liv var det: Jesus, Herren er burte. Han som hadde løyst henne frå synda. Han som hadde gjeve henne eit nytt liv. Men no såg alt so håplaus ut. Det er mange som har det slik og i dag, men det vart so lenge å gråta og venta. Maria sine vener kunne ikkje

hjelpa, og der står ho ved ei tom grav. Ho som vona å få, sjå ein død lekam av han som hadde gjeve henne so mykje. Ho skyna ikkje skriftene. Det Jesus hadde sagt, og profetane hadde skreve om, var burte. I sjela var natt.

Det Simon Peter og Johannes ikkje kunne greia eller hjelpa i, det gjorde Jesus. Trur du det er gleden i fars hjarta der Maria Magdalena gret etter å møte Jesus? Ho trudde han var langt burte, men han var nær ved. Ja, so nær som aldri før. Det er mange og i dag som vil ta Jesus burt frå hjarta. Maria Magdalena tenkte vel at ho måtte ha teke feil. Forkasta av folket lagt i grav, og no burte. Sjelefiende og vantru ville bera han burt. Gi opp, du har teke feil. Du såg og kor fortvila Simon Peter og Johannes var. Dei gjekk, bare gå du og. So har du vore for lite heil hjarta, du forsvarte han ikkje slik du skulle.

Jau det var nok av dei som ville bera Jesus burt frå tanke og hjarta. Difor gret ho. Men ho kjende ikkje Jesus slik ho fekk læra han å kjenna desse dagar. Det måtte vera ein levande Jesus ho fekk møta, noko mindre kunde ikkje hjelpe.

Slik vil det alltid vera for kvar den som lengtar etter eit møte med Jesus. Ein død Jesu kunde ikkje gå henne i møte. Takk Jesus for at du lever.

Maria, sier Jesus. Ingen kan seia vårt namn slik som han. Grava er tom. Han som vert gjeven for våre brot, og oppvekt til vår rettferdigging. Rom.4.25. Han hadde sagt det med folket før mange gonger, at han var sendt frå Faderen. Men det ordet nådde ikkje til erkjening og tru i læresveinane sitt hjarta. Difor sørgde dei, og var fortvila. Men her får Maria eit bod å gå med: «Gå til brørne mine og sei dei frå meg: No fer eg opp til han som er min. Fader og dykkar Fader, til min Gud og dykker Gud.

Det er ein ufatteleg bodskap til brør, kan det vera sant? Vi har då svike, og svikta i vantru. Mine brødre, min Fader og dykkar Fader. Kan det bringast større bodskap til dei som hadde mista og forspilt alt? Ja, dei kom i undring og visste ikkje kva dei skulde tru om dette. Men so kom han sjølv til dei.

Det minkar med slike som Maria Magdalena i blant oss, der Herren har fått løyst, og står åleine ved ei tom grav. Her møter ho Jesus, her får ho både sjå og høyra Herren. Ho får bodskap å gå til brørne med frå sigerherren. Han som ingen kan bera burt, og ingen død og grav kan halda fast. Det er ikkje stor stas og stemning dette budskap vart lagt i vitna sin munn og hjarta.

Ho fekk svar på sit spørsmål: Kvar har du lagt han? Sorga si tåra over ein død Jesus og ei tom grav, vart til den største gleder.

Eg og du har vel so lett for å gi opp når vi ikkje finn det slik vi hadde tenkt. Vi har so lita tid å venta, og å vera åleine i gråt ved Jesu grav. Han lever, og grava er tom. «Men når jeg, ved din grav betenker, Jesus hvad din død meg skjenker. Å, da bliver jeg så glad, som jeg snart i himlen sat, synger vi.

Der skare er stor som kan vitna om at sorg og nød vart til fryd og gleder då dei fekk helsing frå Far. Synda er sona, og gjelder di er betalt. «Det er tilgivet at han falt, Jesus elsker Peter» Den same helsing får du og eg gjennom dette ord frå den Herre Jesus. Vi ser det måtte takast oppat og oppat for desse som hadde vore i lag med Jesus. Slik må vi ta det oppat igjen og igjen, fordi det er so vanskeligt å leva, og kvila i Jesu frelsesverk.

Men du som ikkje gret, korleis skal det gå deg? Du som ikkje bryr deg om enten Jesus lever eller er død? Det er også eit budskap til deg, frå dette ordet. Jesus som ber våre synder på sin lekam opp på treet, som døde og som stod oppatt for oss, han skal alle møta.

Lukkeleg er du som fekk gråta ut din nød for Jesu Føtter i nåde-tida. Tenk når mengda skal måtte gråta ein heil evighet. Gråten er evig, fordi dei forkasta, eller drog seg unna å møta han, som elska dei, og gav seg sjølv for dei. Du vert ikkje fordømt for synda si skuld, for den tok Jesus heilt og fult. Men du vert dømt fordi du i hjarta ditt forkasta nåden. Difor står det skrevet: «Når nokon har brote Mose lov så døyr han utan miskunn etter vitnemål frå to eller tre mann, kor mykje verre refsing trur de då den skal verta kjend verd som hev trødt Guds Son under føter og vanvyrdt paktblodet, som han vert helga med, og svivyrddt nådens Ande. Heb. 10.28-29.

Odd Dyrøy

Deretter fulgte de ham til skipet

(Ap.gj.20)

Kjære forbedarar!

Slik skriv Lukas om Paulus sitt siste møte med dei eldste i Efesus. Paulus kjende seg forresten ferdig som misjonær i det østlege middelhavs område. No ville han vestover til Rom og Spania. Han hadde slik ein «gå ut» natur i seg.

Dei i Efesus tykte det var veldig sårt at dei ikkje lenger skulle få ha Paulus ilag med seg. Etter ei bønestund tok dei endeleg farvel under sterk gråt, står det.

•Deretter fulgte dei han til skipet•

Det blei ei nokså snar utreise med meg igjen til Singapore, her eg no kan nå både til Malaysia og Indonesia i sommarferien og juleferien. Og det var ein bra flokk som fulgte meg til Sola flyplass på annan juledags fyremiddag.

Kåre, sonen vår, som bur nokså nær oss på Bø, bilte meg med alle pakkenellikane mine. Dei fleste av sønene hans var med: Arnstein, Kjartan og Olve. Og kona mi, Magda, fekk og plass i bilen. På Sola flyplass møtte så heile familien til både Jarleif og Magnor. Desutan kom syster mi, Ruth og mannen Arne Kjøstheim, syskinbarnet mitt: Elfrid og mannen hennar Jon-Goa, og ikkje å forgløyma formannen vår i Randaberg: Karl B. Bø.

Sant og seia var eg av og til engsteleg om all håndbagagen ville bli med. Jau, det gjekk utan eitt einaste spørsmål eller vondord. Ikkje berre på Sola men i Amsterdam også, med fela og stjernekkikerten i eine handa og to-tre vesker i

andre. Og tollmannen i Singapore spurte: Kvar kjem du ifrå? Og då han hørde at det var frå Norge, gav han berre teikn med handa si til å gå inn, utan å opna ein einaste kuffert. Det kom for meg eit ord frå Jesu munn: «Eders Himmelske Fader vet at I trenger til alt dette»

I Amsterdam fekk eg prate med ein kristen frå Israel som studerte til tannlege i Tyskland. Nå er både styraren her, Dr.teol.T.Tow, og barna hans blitt interesert i å kikka både på Venus og Jupiter, med dei mange månane sine, og Mars og Saturn. Venus ser me her nå som kvelds-stjerne. Og kvifor ikkje lære navnet på nokre stjerner? Det står i Salmens Bok at Gud nemner dei alle ved namn! David seier i Salme 8: «Herre, vår Herre, hvor herlig er ditt navn over all jorden. Du som har utbredt din prakt over himmelen!... Når jeg ser din himmel dine fingrers gjerning: Månen og stjernene som du har skapt, hva er da et menneske at du kommer ham ihu, og et menneskebarn at du besøker ham!»

Nei, det er alt for Jesu skuld!

Så skal ikkje eg trøytta dykk ut lenger, heller ikkje meg sjøl. Klokka er no her 23,30 og heime er ho 17,00. Eg får heller prøva litt i neste blad også. Takk for reiseutlegg! Hugs meg og skulen her, med representanter frå 8 land i Østen, i bøn kvar dag!

Helsing frå dykkar utsending Andreas A. Bø

Farer blant falske brødre

I det siste har det blitt skrevet mye om falsk lære, og visse personar som fører denne lære har også vært nevnt. Men om det ikke fantes flere falske lærere enn de som bortforklarer jomfru-fødselen, da var det ikke så stor en fare. Farligere er vel den liberale teologi, for den kommer i fåreklær og med villfarelsen så skjult at vanlige mennesker har vanskeleg for å høre og forstå at det er galt.

Skriften sier at vi skal ikke bare høre etter om det læres rett, om det læres slik Bibelen lærer, men vi skal også prøve åndene om de er av Gud. Det skrives og tales mindre om hvordan vi skal kjenne falske ånder ut fra Guds Hellige Ånd, eller falske brødre fra Guds sanne vitner. Det står skrivet at mange falske ånder har gått ut i verden, og de leder alle vill. Bare Guds Hellige Ånd forkynner oss sannheten og leder oss til hele sannheten. Bibelen lærer også at bare den som har den Hellige Ånd hører Gud til, og likeledes at noen har fått gaven til å kjenne åndene, og se forskjell på den ånd som er av Gud og den som er falsk.

Skal tro om jeg tar feil når jeg tror at det finnes folk som tror og lærer rett etter Guds ord, men allikevel ikke har fått den Hellige Ånd? De har lært og mottatt sannheten ved hjelp av sin forstand, uten at de har fått se og motta Jesus med sitt hjerte. Den Hellige Ånd gis bare til det synderhjerte som Jesus får åpenbare seg for som frelser, der evangeliet om ham tenner troen i hjertet. Der dette skjer tar Jesus bolig i hjertet og hans Ånd tar ledelsen i vårt liv og gjerning.

Jeg tror at her ligger vår største fare i dag, for den som ikke har den Hellige Ånd kjenner ikke det falske fra det sanne hvor mye lærdom og kunnskap han enn har. Vi har så mange skoler og så mye opplæring i dag, og er vi ikke oppmerksom på dette er det lett å fare vill og føre vill. Å godta noen som troende uten at de

har fått den Hellige Ånd, det er jo å lage falske brødre, og ennå farligere er det når slike sendes ut som prester og predikanter.

Når en prest skal ansettes kreves det i beste fall ikke mer enn at han godtar bekjennelsen. Om han har fått den Hellige Ånd tenkes det neppe på eller spørres om. I eldre tid ble ikke en predikant eller emissær utsendt uten lederne kunne merke at han hadde «gnisten», det vil si at han hadde Helligånden og nådegave til å forkynne. Jeg har inntrykk av at slike ting spørres det ikke om i dag, når en predikant eller prest blir kalt eller sendt ut som forkynner.

Her finner vi vel årsaken til at vi får så mye forkynnelse uten Ånd i vårt land, og den gir nok god næring for de falske brødres tro, for å fortsette på sin vei.

Bibelen forteller at de troende skal bli fulgt for sin tro, og det ligger da nær å tro at denne forfølgelse kommer fra verdens barn. Men skriften viser at på Jesu tid kom forfølgelsen først fra religiøse og falske brødre. Og den som vil følge med idag, han vil oppdage noe av det samme. Den som nekter falske brødre talerstolen, blir først klandret av ledere i kirken og andre som har inflytelse på det åndelige område.

Mange synes det er meningsløst med denne strid, men hvorledes ville det ha sett ut om vi ikke hadde strid? Jesus har jo sagt at vi skal ha strid i verden. Jo, slik strid er en stor vakt i folket, for da kommer også det som er av Gud frem. Både troende og vantro vil nok forstå at det går ikke å godta alt det som serveres idag, og mange er nok glad og takknemlige for våre vaktmenn på murene. Ja, jeg tror at mange takker Gud for dem. I alle fall har det gledet meg mange ganger, når jeg ser dem som strider med blanke våpen.

Men det er med denne strid, som med all annen strid, hvis den ikke føres rett blir den

bare til skade. Slik har det vært, og slik vil det fortsatt bli, så lenge vi er i denn verden.

Men vi har en sikker grunn å fly til og bygge på, og det er Jesus og alt det han har gjort og er for oss. Den som tror og setter lit til Ham og det Ordet han har gitt oss, vil aldri bli stengt ute og aldri bli til skamme.

Så lenge vi lever her på jorden vil vi alltid ferdes blant falske brødre, og da vil vi stadig stå

i fare, derfor sier Bibelen at vi skal våke og be. Får vi en anelse om at dette er falske brødre, da sier Ordet at vi skal gå avveien for dem (Rom. 16,17). Det nytter ikke prøve å overtale dem, **det beste er å ikke vise dem tillit.**

Dette har jeg skrive for å prøve **gi deg litt** innsikt i den fare du lever i på dette område.

Ole Rolfnes

Forkynn Jesu blod

For ei tid fekk eg den glede å vitja ein annan krets med Guds ord. I ein av dei veneheimar der eg skulle bu, var mannen i huset litt spørjande og uroleg. Kvifor? Jo, han hadde nyleg vore med på eit møte. Det hadde han forresten leia og bl.a. foreslått songen: «Gud være lovet, min sjel er frelst i kraft av blodet.»

Når møtet då var slutt kom presten i bygda, som også var invitert til samlinga, bort til han og sa: «Du skulle ikkje gjort framlegg om denne songen, for den synest eg ikkje noko serleg om». Kvifor ikkje det, ville min ven vita. «Jau», svara presten, «det står for mykje om blodet i han.»

Denne vesle kvardagshendinga har ofte vore i tankane mine den seinare tid. For mykje om blodet!

Eg måtte spørja då, og har ofte spurt meg sjølv sidan: Kva skal vi eigentleg syngja om, visst ikkje om Jesu blod?

At verdslege menneske reagerer mot dette, er gamalt og velkjend. Langt verre er det når det kjem frå slike som sjølv forkynner Guds ord. Men vi har visst gått inn i ei tid no då ordet om korset og blodet er komen noko på avstand. I staden blir det preika dess meir om dåpen.

Vi har ikkje noko imot at det vert tala om dåpen når det er naturleg. Men vi skal vakta oss vel for å gi den meir plass i forkynninga enn Skrifta sjølv synest å gjera. Så når sume som forkynner Guds ord mest ikkje kan halda ei einaste preike utan å koma inn på dåpen - medan ein høyrer lite og inkje om blodet og forsoninga - ja då er vi rett ut sagt betenkt.

I det høve kan det gjerne vera av interesse å høyra kva lekmannshøvdingen, Ludvig Hope, skreiv for lenge sidan: «Etter kvart som ordet om blodet kjem bort frå liv, lære og tru, bleiknar og dør kristenlivet i oss og om I staden for levande kristendom, får vi uro». Du som vil til Himmelen må aldri trua på det blodet som har forlikt oss med Gud og som reinsar frå all synd»

Lat difor tonen om Jesu blod igjen få lyda klårt i forsamlinga. Deg gjeld både i forkyning og vitnemål. For: «Lammets blod er maten til selve himmelen»

Kjell Sønstabø i Broderhelsing

For så mange som drives av Guds Ånd, de er Guds barn

(Rom.8,14)

Der har vi flokken av Guds barn på jorden. Så mange, -ingen fler og ingen ferre. **Ja, er du da viss på det? tør noen tenke. De er vel Guds barn de som drives av Guds Ånd, det er sant. Men Bibelen er stor den, og hvem vet, om jeg ikke kunne lete opp et ord som forteller at også noen andre enn de hører Herren til? Det er særdeles bra, mine venner, ikke å rive noe enkelt ord ut fra sin sammenheng, og det er bra å sammenligne det ene ord i Bibelen med andre som taler om samme sak. Derved kommer vi til å se sannheten mest alsidig belyst**

Men med hensyn til å finne noen Guds barneflokk på jorden uten Guds Ånd som iboende leder og driver, så vil det aldri lykkes for deg. Apostelen møter ethver slikt forsøk med en bestemt erklæring: «Dersom noen ikke har Kristi Ånd, da hører han ikke ham til». (Rom.8,9). Og etter å ha sagt at de som er i kjødet ikke kan tenkes Gud, tilføyer han: «I er ikke kjødelige men Åndelige, såfremt Guds Ånd bor i eder». Elles ikke.

Du behøver altså aldri prøve på å finne deg selv, eller andre, som barn av Gud i Jesu navn uten Guds Ånd i hjerte og sinn. Men det der da behøves, er å prøve om du har Guds Ånd, om du drives av denne ånd, eller om du står under en annen og motsatt ånds herredøme og in-

flytelse. Det er det ene vår tekst vil formane og tilskynde oss til.

Og det andre er vel, at om vi etter denne prøve skulle finne oss utenom Guds barneflokk, at vi da mottar Guds nåde til sann omvendelse.

Og det tredje er at enhver med dette viktige kjennetegn, enhver som drives og ledes av Ånden, skulle glede seg over barnekåret, styrkes i forvisningen om det, love og takke Gud.

Laurits Nilsen

Sommarskulane

Det blir sommarskule på Bakketun folkehøgskule i Verdal i tida 25/6 - 29/6. Innmeldinga vert å senda Godtfred Nygård, 5420 Rubbestadneset, tlf. 054 - 27435 innan 1. juni.

Så blir det sommarskule med årsmøte i Norheimsund i tida 16/7 - 20/7. Innmelding til Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund, innan 1. juli. Tlf.kontoret 055 - 51666 eller privat:055 - 51209.

Program for sommarskulen kjem i eit seinare nr Styret